

ALEKSANDER SERGEJEVIČ BORISOV.
KAPELICA OB JUGOVSKEM ŠARU.

PAVEL PERKO :

MRAKOV TOMAŽ.

Z NAŠIH GORA.

Dolgčas mu ni bilo. Ne, stvari, ki se ji pravi dolgčas, Mrakov Tomaž ni poznal.

Kolikrat ga je vprašal kdo: „Tomaž, ali ni pusto tako življenje, kot je tvoje? Vedno si na potu, poleti in pozimi! In celo ponoči in sam kolovratiš po samotni cesti v mesto in nazaj . . . Ali ni dolgčas?“

„Ni dolgčas!“ je odgovarjal Tomaž. Pri tem se je smejal prijazno in odkrito. Smeh in pogled sta bila pri Tomažu bolj zgovorna ko besede. „Ni dolgčas ne! Čemu naj bi mi bilo dolgčas?!“

Hotel je reči, da mu je taka vožnja celo v zabavo in kratek čas. Hotel je reči, a čemu? — Kako naj bi bil tudi dopovedal z besedami, zakaj ga pravzaprav veseli taka vožnja v mesto in nazaj? To je bilo treba občutiti! Seve, ko bi peljal s konjičkom in

vozičkom gori in nazaj — enkrat! Za enkrat, sevé, bi človek še ne občutil, da je prijetno voziti takole . . . A če bi vozil že izmlada, kakor Mrakov Tomaž, če bi poznal vsak grm ob cesti ter malone vsako ribo in ribico, ki se suče po vrju doli v Brodeh: tedaj bi občutil, da take vožnje niso dolgočasne . . . In ko bi človek, ki se je privadil takim vožnjam, moral kar naenkrat prenehati — recimo, da bi zbolel — o, kako bi si človek želel zopet nazaj na cesto; nazaj med gore in hribe; nazaj v prah, v kamenje, v vročino, mraz — kar hočete!

Mrakovega Tomaža življenje je teklo in potekalo skoro samo na cesti. Konjiček in voziček sta mu bila družčina, pa misli in spomini njegovi so mu delali kratek čas. Med to družbo in v teh spominih je bil srečen ter si ni želel ničesar drugega. Da, čim manj ljudi je srečaval na potu in čim